

Evald Kree elulug

Evald Kree sündis 11.06.1918. a. Tallinnas. Tema poisipõlve suved möödusid Nõmmel, kust sai alguse tema kutsumus, kirg ja armastus - sport. Alguses oli sportimine kõikide aladega tegelemine, omavaheline mõõduvõtmine ja ajaviitmine. Sihipärasemaks tegevuseks muutus see Westholmi Gümnaasiumi lõpuklassides. Evald Kree tuli seitsmel alal Tallinna koolinoorte meistriks. 1936.a. tuli ta Tallinna koolinoorte meistriks koguni viiel alal - korvpall, pesapall, jalgpall, hoki ja tennis.

Tennisereketi võttis ta kätte esmakordselt alles 14-aastasena 1932 aastal kodu lähedastel Hiiu tennisväljakutel. Kuna iseseisvalt oli raske õiget tehnikat omandada, siis astus ta järgmisel aastal "Kalevi" tenniselubis Eduard Hiiopi noorterühma. Vasakukäelisena ja väga mitmekülgsete kogemustega pea kõikides sportmängudes, tuli edu tennisel kiiresti. Juba 1935. a. tuli Evald Kree Eesti noortemeistriks. 1937.a. lõpetas Evald Kree kiitusega J. Westholmi Gümnaasiumi, tuli absoluutseks noortemeistriks tennisel ja arvati 19-aastasena rahvusmeeskonda. 1938. a. tõusis Kree juba Eesti kolmandaks reketiks (Kristjan Lasna ja Hugo Puki järel). 1939. a. jõudis ta Eesti meistrivõistlustel Tartus finaali kõigis kolmes mänguliigis. Meistriliitlini jõudis paarismängus koos Paul Kuusiga ja segapaarismängus koos Vera Nõmmikuga. Evald Kree parimad päevad mängijana jäid 40-ndatesse aastatesse, kui ta juba mängu kõrvalt töötas ka treenerina. 1944. aasta NLiidu edetabelis seisis Evald Kree 9-ndal kohal. Meespaarismängus võitis koos Ottomar Alasega 1945. aasta NLiidu meistrivõistlustel hõbemedali. 1944. ja 1946. aastal jõuti poolfinaali.

Tenniselharrastusega paralleelselt jätkas ta ka teistel spordialadel. 1937. a. oli Eesti meister "Kalevi" hokikoondisega. Kuulus ka Eesti hokikoondise esimesse edurivisse ja osales edukatel maavõistlustel Soomes ja Rootsis 1939. a. Sõjajärgsel perioodil jätkas hokimängu Tallinna "Dünamo" meeskonnas ja tuli 1946., 1948. ja 1949. aastal Eesti meistriks. Tema universaalsusest, suutlikusest, sportlikust mitmekülgisusest räägib veel 1948. a. Eesti karikavõit võrkpallis "Dünamo" meeskonnaga. Sellel ajal pidid treenerid ka tihti kohtunikud olema, nii omandas ta vabariikliku kohtuniku kategooria tennisel,

võrkpallis, korvpallis ja hokis.

Tenniselväljakutel võistles Evald Kree kokku 20 aastat, esimese medali sai 17-aastasena ja viimase 38-aastasena 1956. aastal. Eesti tenniselkoondises on ta võistelnud 36 korda. Tennisistina iseloomustasid teda visadus ja hoolikus. Ta oli vastupidav ja kiire, osav ja kaval, akrobaat ja intellektuaal.

Kuid veelgi hinnatavam, kui tema enda sportlik tegevus, on Evald Kree panus tenniselisse treeneri ja organisaatorina. 1944. a. sai temast "Dünamo" spordikombinaadi direktor, kelle aktiivsel eestvedamisel ja energilisel juhtimisel taastati ja ehitati üles sõjapäevil lõhutud ja laastatud spordibaasid. Mõne suvega said kõik väljakud Kadriorus mängukorda ja 1947.a. avati ukсед Eesti ainsas tennisel sisehallis. Alates 1962.a. alustas Kadriorus uue halli ehituse organiseerimist, mis tema juhtimisel, kaasalõõmisel ja hoolsa järelvalva all lõpuks 1978. a. ka valmis sai.

Töö kõrval jätkus tal visadust lõpetada sõja tõttu pooleli jäänud kõrghariduse omandamine. Ta lõpetas 1948. a. Tallinna Polütehnilise Instituudi majandusteaduskonna ja 1954. a. TRÜ kehakultuuri teaduskonna kaugõppe teel. 1951. aastal ilmus tema esimene õpperaamat "Tennis", millele järgnes 1955. a. vene keelne väljaanne. 1962. aastal ilmus teine tunduvat põhjalikum õpperaamat. Selle raamatu eduka kaitsmisega väitekirjana, omistati talle 1965. aastal pedagoogika kandidaadi kraad. 1966.a. asus ta tööle ka Tallinna Pedagoogilise Instituuti, et aidata

kaasa tennisreenerite ettevalmistamisele. E. Kree õpetas Pedagoogilises Inst. pea kõiki sportmänge ja puhus uuesti elu sisse eesti pesapallile. 1970. a. omistati talle dotsendi kutse. Tema initsiatiivil, koostöös operaator Ants Roosipuuga valmis kaks tennise õppefilmi. Üks neist sai 1978. a. Leningradis õppefilmide festivalil kuldmedali. Kree oli väga hea fotograaf, kes sõitis võistlusreisidele alati vähemalt kahe fotoaparaadiga, paljud tema pildid jõudsid ka ajalehtedesse ja ajakirjadesse.